

om Paataalen bør skee ved militær eller ved borgerlig Ret.

§ 16.

Naar Nogen, som begaaer en Forbrydelse, der for hans Vedkommende henhører til Paataale ved militær Ret, er deelagtig i en saadan Forbrydelse med en Anden, som hører under borgerlig Ret, eller Personer ere skyldige i gjensidige Fornærmelser, som for den enes Vedkommende høre til militær og for den andens til borgerlig Ret, dømmes enhver af dem ved sit Bærneting, med mindre Marineministeriet og Justitsministeriet, forsaavidt Sagen er offentlig, ere enige om, at den bør forfølges mod samtlige Paagældende ved borgerlig Ret. Derhos forbeholdes det disse Ministerier i Forening, om en saadan Sag end skal paadømmes ved forskjellige Retter, at anordne en blandet Commission, bestaaende af een eller to civile Dommere og et lige Antal Officerer samt en Auditor, til Sagens Undersøgelse.

Ere Personer af Sø- og Landkrigsmagten deelagtige i samme Forbrydelse eller skyldige i gjensidige Fornærmelser, og de høre under militær Ret i Sagen, bliver enhver af dem at domme ved sit Bærneting. Dog kan efter Overenskomst mellem begge militære Ministerier anordnes en, af een eller to Søofficerer, et lige Antal Landofficerer og en Auditor bestaaende, Commission til Sagens Undersøgelse.

§ 17.

Naar en Forbrydelse er begaaet med Hensyn til Ting, som tilhøre Krigsmagten eller har efterladt Spor paa disse, eller Nogen, som i Sager angaaende almindelige Forbrydelser har militært Bærneting, er dræbt, eller har lidt betydelig Vold; uden at Gjerningsmanden er bekjendt, kan, om Mistanke end ikke hviler paa nogen Militær, den fornødne foreløbige Undersøgelse dog anstilles ved militær Ret.

Findes en Person, der i Sager angaaende almindelige Forbrydelser hører under militær Jurisdiction, død, og Omstændighederne gjøre det antageligt, at han er omkommen ved Selvmord eller ved ulykkelig Hændelse, har, hvis en militær Befalingsmand findes paa Stedet, denne at varetage det Fornødne med Hensyn saavel til det nødvendige Forhørs Optagelse, som til Bestemmelse af Begravelsesmaaden.

§ 18.

Den civile Dommer er, naar det af vedkommende militære Befalingsmand begjæres, eller det iøvrigt til Forbrydelsers Forfølgning findes fornødent, pligtig at anstille Undersøgelse ogsaa med Hensyn til militære Personer, uagtet disse ville blive at domme ved Krigsret, forsaavidt det under en til borgerlig Ret hørende Sag befindes, at nogen Militær er indviklet i samme, eller Omstændighederne ere til Hinder for, at en Undersøgelse mod militære Personer anstilles ved militær Ret, eller Sagen i alt Fald, hvis Undersøgelse skulde skee ved saadan Ret, vilde lide et skadeligt Ophold. Dog har han, naar Undersøgelsen ikke er skeet paa Begjæring af de militære Befalingsmænd, snarest muligt at indberette Sagen til dem, for at de kunne tage den angaaende Sagens videre Forfølgning fornødne Bestemmelse. Befindes det, at Undersøgelsen beqvemest kan fortsattes ved den borgerlige Ret, navnlig for de civile Personer ere indviklede i samme Sag, bør saadant skee, og den militære Befalingsmand kan i saa Fald, hvis Sagen angaaer en militær Forbrydelse og han finder det fornødent, beordre en Officer til at overvære Undersøgelsen, for at gjøre Dommeren opmærksom paa, hvad der med Hensyn til Krigsvæsenets Liv maa ansees nyttigt at faae oplyst. Efter endt Undersøgelse sendes en Udskrift af Forhandlingerne til vedkommende militære Befalingsmænd.

§ 19.

De civile Embedsmænd, hvem det i Almindelighed paaligger at arrestere Forbrydere, kunne, under de almindelige Betingelser for saadan Arrest, ogsaa arrestere de til Krigsmagten hørende Personer, men skulle snarest muligt anmeldte Arresten for den Arresteredes militære Befalingsmand.

§ 20.

De til Søkrigsmagten hørende Personer ere pligtige at afgive Forklaring og Bidnesbyrd ved de borgerlige og ved Landkrigsmagtens Domstole, ligesom andre Statsborgere, der boe paa det Sted, hvor den, hvis Forklaring eller Bidnesbyrd attraaes, opholder sig.

Saavel civile som militære Personer ere, naar en Sag behandles ved en militær Ret, forbundne til at afgive Forklaring og Bidnes-